

[Lowzow.]

opkræver selv den refusion, der skal ydes, og sender kun en regning ud på det beløb, som borgeren selv skal betale. Hvorfor kan det så ikke lade sig gøre i de andre situationer? Hvad er forskellen på, om man går til en læge eller til en optiker? Jeg kan godt se det rent fysiske, men jeg kan ikke se den økonomiske forskel.

At det er rejst i dagspressen, er jeg fuldstændig klar over, men jeg synes, dette ligesom mere er stedet at få et kontant svar.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg tror, hr. Lowzow helt overser den betydning, det har, at klienterne, også dem, der er medlem af fortsættelsessygekassen, er i forbindelse med social- og sundhedsforvaltningen. Der er jo trods alt også en række af dem, som er længerevarende syge, og da er det af betydning, at man kan komme ind med de hjælpetilbud, som findes i den nye socialreform, som vi er ved at indføre.

Jeg må fastholde, at det enstrengede system bliver brudt, hvis ikke vi fastholder det, som jeg har sagt her. Hvis folk ønsker sig privat forsikret, må de også tage de besværligheder med, som der er tale om.

Lowzow: Jeg mener stadig, at det må være borgerens eget ønske, der er det afgørende. Hvis borgerne mener, at de får en yderligere service på denne måde og selv frasiger sig det andet, kan de blive nøjagtig lige så godt hjulpet, og så kommer de i hvert fald ikke til besvær.

Når man kender den ophobning, der i dag er på disse kontorer, når man kender den administrative ventetid, der er, er det uforståeligt, at man ikke kan få en sådan ordning. Man kan lade en sagfører tinglyse og ordne sine sager og få andres støtte på andre områder. Hvorfor kan det ikke lade sig gøre i denne sag? Det må dog være den enkelte selv, der tager stilling til det. Det kan ikke være meningen, at det offentlige primært skal administrere for den enkelte person. Her er et af de steder, hvor vi virkelig kan give los, fordi det går ikke ud over nogen. De, der er virkelig syge, skal nok blive sendt videre, og i øvrigt kan de jo også få de nødvendige oplysninger i fortsættelsessygekasserne eller sygeforsikringen, som det

hedder i dag. Det er jo ikke de rene idioter, der sidder dér heller.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hans Toft* til økonomi- og budgetministeren:

„Vil ministeren ændre den praksis, at statens annoncer altid skal passere statens annonce- og reklamekontor, før de indrykkes i dags- og ugepressen?“
(Spm. nr. 257).

Skriftlig begrundelse.

Et konkret eksempel fra Herning belyser det store administrative arbejde, der er forbundet med en lokal statsinstitutions annoncering i lokale dag- og ugeblade:

Politikontoret sender en annonce, der ønskes indrykket i et lokalt distriktsblad, til statens annonce- og reklamekontor i København, som derefter videresender ordren til det lokale distriktsblad.

Annoncen indrykkes i distriktsbladet, og faktura sendes til statens annonce- og reklamekontor, som videresender fakturaen til politikontoret.

Afregningen for annoncen sendes herefter til statens annonce- og reklamekontor, der videresender beløbet til distriktsbladet.

Hans Toft: Af et cirkulære udsendt af økonomi- og budgetministeren i november måned 1972 fremgår det, hvilken procedure man skal følge for statens annoncering, bl. a. at al annoncering for statens regning skal formidles gennem statens annonce- og reklamebureau.

Hvis man ser på praktiske resultater af dette cirkulære, så synes jeg, det viser, at det er en endog meget indviklet procedure, man skal følge.

Jeg har et konkret eksempel fra Herning, som belyser dette. Den lokale statsinstitution starter og bebuder pr. telefon over for det pågældende distriktsblad, at der vil blive fremsendt en annonce, annoncen sendes derefter til statens annonce- og reklamebureau, statens annonce- og reklamebureau videresender derefter annoncen til et firma, der kaldes Distriktsbladene, og dette firma videresender så annoncen til det pågældende distriktsblad. Annoncen indrykkes derefter.